

pro přečin poškození cti a vážnosti stavu. Podle § 23 kárného statutu je kárné řízení officiosní a kárná rada pro advokáty a kandidáty advokacie zakročuje z moci úřadu o oznámení nebo stížnosti, jakmile se doví o kárném přečinu advokáta nebo kandidáta advokacie. Podle § 47 kárného statutu přísluší proti nálezů kárné rady, jímž byl obžalovaný osvo-
bozen, právo odvolání jen zástupci komory a s omezením tam uvede-
ným vrchnímu státnímu zástupci. Osobě třetí toto právo nepřísluší. Není
proto Dr. G., který jest, pokud jde o kárné řízení proti Dr. Josefu J-ovi,
osobu třetí, k odvolání ze sprostujícího výroku vůbec oprávněn. Avšak
podle předpisu § 53 kárného statutu, který tu sice v úvahu nepřichází,
který však odvolatel asi měl na mysli, označiv odvolání stížností, ne-
příslušelo by Dr. G-ovi ani právo stížnosti, ježto tu jde o přečin proti
cti a vážnosti stavu, k jejímuž hájení jsou podle § 23 a 29 kárného sta-
tutu povolanými orgány jediné kárná rada a zástupce komory. Stíž-
ností lze napadati jen usnesení nikoli nález a ten, kdo je kárným přečinem
ve svých právech zkrácen, může si stěžovati jediné do usnesení, že není
příčiny, by bylo proti obviněnému kárně zakročeno.

Čís. 69 dis.

**Jde o porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, provozoval-li koncipient zemřelého advokáta, dříve než byl do seznamu advokátů zapsán, neoprávněně advokátní kancelář pro sebe, zemřelému ustanovený substitut byl s tím srozuměn a za paušální odměnu to pod-
poroval a onen nepřipustný výkon advokacie kryl svým jménem.**

(Rozh. ze dne 28. června 1928, Ds II 3/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advo-
kátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání, slyšev
generálního prokurátora, odvolání obviněných z nálezů kárné rady mo-
ravské advokátní komory v Brně ze dne 14. ledna 1928, jímž byli odvo-
latelé uznáni vinnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení
cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Napadeným nálezem bylo zjištěno, že dekretem výboru advokátní
komory v Brně ze dne 22. ledna 1924 byl obviněný advokát Bedřich J.
ustanoven substitutem advokáta Dr. Josefa H-a, dne 21. ledna 1924 v B.
zesnulého. Tímto ustanovením převzal veškerá práva i veškeré povin-
nosti spojené s úřadem substituta a měl v mezích tohoto svého úřadu
též upravit právní poměr k svému koncipientu Dr. Janu O-ovi, který
teprve dne 16. září 1924 byl zapsán do seznamu advokátů. Napadeným
nálezem bylo dále zjištěno, že obviněný Bedřich J. ponechal vedení
advokátní kanceláře na vlastní účet svému koncipientu Dr. Janu O-ovi,
který používal docílených z ní výtěžků ke splácení osobního dluhu Lud-

mile H-ové za převzetí kanceláře, vybrav k tomuto účelu z běžných příjmů kanceláře do konce srpna 1924 přes 80.000 Kč, z čehož vyplynul správný závěr, že koncipient Dr. Jan O. ve skutečnosti provozoval advokátní kancelář zesnulého Dr. Josefa H-e pro sebe. Obviněný Bedřich J. v podání ze dne 12. ledna 1928 výslovně doznal, že svou odměnu jako ustanovený substitut ujednal se solicítátorem kanceláře Antonínem Š-em jako zmocněncem koncipienta Dr. Jana O-a měsíční částkou 2.000 Kč, a podáním ze dne 19. června 1925 vypočetl své příjmy za substitute, t. j. od 21. ledna do 18. prosince 1924 celkem na 23.150 Kč. Tvrzení obviněného Dr. Jana O-a, že jako koncipient advokáta Bedřicha J-y měl od něho pevný měsíční plat, bylo vyvráceno přísěžnou výpovědí solicítátora Antonína Š-a, že se hned po smrti Dr. Josefa H-a účty uzavřely a již dnem 1. února 1924 se otevřelo nové konto pro Dr. Jana O-a, jenž neměl plat koncipienta a příjmů a výtěžků kanceláře pro sebe použil a že ustanovený substitut Bedřich J. na zisku kanceláře účastněn nebyl, přijímaje jen měsíční paušální odměnu, a že kancelářskému personálu byl skutečným šefem Dr. Jan O. Tyto zjištěné skutkové okolnosti plně opodstatňují další závěr napadeného nálezu, že obviněný Dr. Jan O. v době od 21. ledna 1924 do 16. září 1924, než byl zapsán do seznamu advokátů, neoprávněně provozoval advokátní kancelář pro sebe a že ustanovený substitut zemřelého Dr. Josefa H-e, advokát Bedřich J., byl s tím srozuměn a podporoval, ano kryl svým jménem nepřipustný výkon advokacie Dr. Janem O-em. Ve vyličeném chování obviněných právem spatřuje napadený nálezu u obou nejen hrubé porušení povinností povolání, nýbrž i jednání, poškozující velmi citelně čest a vážnost advokátního stavu, jichž dbáti jim ukládá advokátní řád v § 10 odst. druhý. Jest proto výrok kárné rady, jímž byli obvinění uznáni vinnými kárnými přečiny jednak porušení povinností povolání, jednak zlehčení cti a vážnosti stavu, prokázanými skutkovými okolnostmi, s hlediska i objektivní i subjektivní podstaty plně odůvodněn, a vývody odvolatelů nemohly zvíklati přesvědčení odvolacího soudu o vině obou obviněných, při čemž jest lhostejno, jaké právnické úkony každý z obou obviněných v kanceláři obstarával, an podle zjištění napadeného nálezu advokátní kancelář provozoval koncipient Dr. Jan O. pro sebe a též doznal, že hned po smrti Dr. Josefa H-a koupil kancelář od vdovy Ludmily H-ové pro sebe a že z příjmů kanceláře použil 80.000 Kč na uplacení kupní ceny za kancelář, tedy výhradně v zájmu vlastním. Bylo proto odvolání obviněných do výroku o vině jako nedůvodné zamítnuto.

Čís. 70 dis.

Nejde o zmatečnost pokud se týče o podstatnou vadu řízení, nebyla-li zachována lhůta § 40 kárn. stat., ani, byla-li obviněnému odepřením nahlédnutí do spisu odňata možnost podati návrhy, by bylo řízení doplněno, ani, nebyla-li obviněnému před kárným jednáním dána příležitost, by se vyjádřil o obvinění, ani, přihlížela-li kárná rada k pozměňujícímu návrhu návladního komory.